

“Bütün Hayatımız Ritimler Üzerinden İlerliyor”

Ali Kazma'nın zaman, zaman içinde oluşan ritimlerin ve bu ritimlerin içinden çıkan videolarından oluşan yeni kişisel sergisi “Zaman Zaman”, İMALAT-HANE'de açıldı. 14 Ağustos'a dek ziyaret edilebilecek sergi vesilesiyle sanatçıyla sohbet ettik.

Ali Kazma'nın “Zaman Zaman” sergisi, ritme ve zamana yaklaşımına farklı bakış açıları kazandırdı. Kendisiyle sohbet ettikten sonra “ritim” dediğimiz kavramın çok daha kapsayıcı ve bütüncül olduğunu farkettilim. Bu bana biraz içinde olduğumuz anın farkında olma yetisini de anımsattı. Ali Kazma ile söyleşimizde ritim ve zamanın koridorlarında dolaştık.

YAZAR HAKKINDA

DİĞER YAZILARI

TAKİP ET

YAZAR PAYLAŞ

TAKİPÇİLERİ

YAZILARI

96

269

LOVE IT

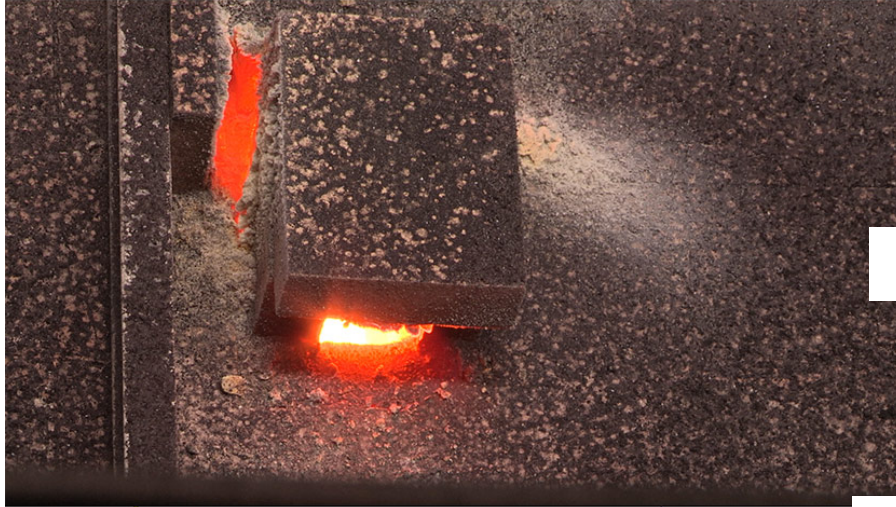
Zaman ve zamanın içinde oluşan ritimler serginin ana eksenini oluşturuyor. Bu ritimler videolara dönüşüyor. Ritimlerle ilgilenmen nasıl başladı, nereye dayanıyor?

Bu insan olmanın çok merkezinde bir konu. Nefes almak, yürümek, yüzmek, kalp atışı, düşünceler; zaman içinde kendini tekrarlayan hareketler üzerinden kurgulanmış bir organizmayız. Bütün yaptığımız şeyler, bütün hayatımız ritimler üzerinden ilerliyor. Bu tekrarlar, farklılaşmalar, varyasyonlar ilgilimi çekiyor.

Ritmi, sırf düşüncenin yapı taşı olarak değil hayatına şekil vermek için de kullanabilirsin. Örneğin benim için, film yaparken kendi oluşturduğum ritimler, lensi takma şeklim, netlik ayarlama, white-balance, pozlama ayarlama sıralamam, çektiklerim üzerine not tutmadan önceki ritüellerim, tekrara dayanan hareketlerin hepsi bir çeşit bilgi birikimi sağlıyor. Yok olup giden zamanı tekrar inşa etmemi, zamanın tamamen dağılmamasını sağlıyor. Zaman formsuz bir şey gibi algılandığında bana ürkütücü geliyor. Kontrolümüz dışında akan zamana ritim ile form verme, en azından bana, bir çeşit kontrol hissi veriyor.

Ritmin zamanın bir kalıbı, formu olduğunu söyleyebilir miyiz?

İnsan olarak zamanı bu şekilde algılayabiliriz. İnsan kendi ritmik bir yapı olduğu için zamana da bu yapıyı uyarlıyor, giydireyor diyebiliriz belki. Bunu yaptığımız için hayatımıza, üretimimize daha iyi yön verebildiğimizi düşünüyorum. Böyle olmak zorunda değil ama en azında benim için bu bir metot. Ritim olmadan nasıl bir hayat olur onu da bilemiyorum. Hangi insan üretimi ritimsiz olabilir? Ashında ritmi bozmak da ritmin varlığı üzerine temellendirdiğimiz bir durum.

Ritmin varlığı farkında olsak da olmasak da mutlakken belki sadece zaman aralıkları değişiyor?

İnsan kendi algıladığı, anlayabildiği zamanı ve mekânı yaşıyor. Zaman olarak hayatı ortalama 80 sene, gençliği 20-40 sene olan, mekân içinde bedeni ile 10-20 km yürüyebilen ancak 1000 km yürüyemeyen, bu zaman/mekân ölçekleri içinde yaşayan organik bir yapı. Bu zaman/mekân kıstasları içinde düşünüyoruz. Ama çok başka ritimler de var, mesela saniyede 10.000'lerce kez titreşen madde parçacıkları, 256 senede değişen radyoaktif elementler, bizim hayatımız dışındaki ritimler, mesafeler... Evrendeki zaman ve mekân ölçekleri çok farklı. Bir kayanın çözülmesi, kelebeğin ömrü, gördüğümüz ya da görmediğimiz milyonlarca şey. Kelebeğin ömrü bize kısa geliyor ama insan hayatı da evrene göre anlamsız denilebilecek kadar kısa.

Kendi sanatımda zamanın bütün perspektiflerini görmeye çalışıyorum. 10 senenin bir an, bir dakikanın sonsuzluk olduğu hâlini düşünmeye çalışıyorum. Zaman ve mekân açısından insan perspektifini, ölçeğini bir şeylere giydirmek yerine o ölçeklere ayak uydurmaya çalışıyorum.

Mekân çekerken hareketli kamera kullanmıyorum. Hareketli kamera insan hareketine, bakışına endeksli. İnsan bedeninin imkânlarının dışına çıkmak, bunlar dışında da imkânlar olduğunu hatırla(t)mak istiyorum.

Çekim aşamasında işin ritmiyle de bir denge kuruyorsun sanırım.

Her işin kendi ritmi iş yapılırken ortaya çıkıyor. Montaj aşamasında o iş için doğru ritmi bulmak gerekiyor. Baştan karar verilemiyor. Zaman içinde doğru hareket kendini hissettiriyor. Montajın, hızlı bir konu için hızlı, yavaş bir konu için yavaş olmasına gerek yok. Objeler ve insan arasındaki tansiyonu yaratan ve bu tansiyonu çözen ritim, nefes alışverişi ve zaman algısını bulmak önemli.

[LOVE IT](#)[PAYLAŞ](#)

Ali Kazma

Dil ile görsel arasındaki ilişki üretimlerinin temelinde konumlanıyor diye düşünüyorum. Sence?

İşlerimde kimse kamera ile konuşmaz. Bir kişiyi konuşurken nadiren çekerim. İşlerim üzerine düşünmeyi, kendi işleri üzerine düşünen insanlar ile konuşmayı ise çok önemserim. Bu bana çok değerli geliyor. Yazmak, çizmek, kâğıt üzerine iz bırakmak da çok ilgimi çekiyor. Kitaplar ve edebiyatın yaptığım işler üzerinde çok büyük etkisi olduğunu düşünüyorum. İlgilendiğim konu üzerine oldukça okur, o konu üzerine bilgi edinirim. Montaj yaparken Borges okumayı çok severim. Onun dili kullanma şekli ile benim videoları kurgulama şeklim arasında bir bağ olsun isterim. Thomas Bernhard'ın bitmeyen paragrafları ve görünürde bölüm, paragraf gibi formları kullanmayan romanlarının esasında nasıl ciddi içsel formlardan oluştuğunu düşünmek; yazarın obsesif tekrarlar, geri dönüşlerle oluşturduğu tansiyon; dili ve yarattığı zengin görsel dünya arasındaki ilişkileri anlamaya çalışmak benim için önemli. Yazıdan çok şey öğreniyorum.

Peki sen kendi ritmini çözebildin mi?

50 yaşındayım. 25 yaşındaki gibi hissetmiyorum. Başka bir yerdeyim. Olduğum yerden çok memnun değilim; ama çok daha kötü de olabilirdi. Sabahları kalkıp yaptığım işe devam etme isteğim yüksek. Kendimi 30 yaşından daha fazla işime bağlı hissediyorum. Kendi ritmini bulmak, devamlı değişen bedenle, zamanla birlikte hareket etmek; uyumun uyumsuzluktan daha çok olduğu bir denge/dengesizlik anı.

[LOVE IT](#)

0 521 0

Yazar: Burcu Dimili

Tag: İMALAT-HANE, Zaman Zaman, Ali Kazma, Burcu Dimili